

БЪЛА РАДОСТЪ

Първи снѣгъ
бѣлъ и мекъ
пакъ е навалѣлъ!
Вредомъ тукъ
бѣлъ кожухъ
той е разпрострѣлъ!

Семенца и зрънца
тихичко си спятъ,
че снѣгътъ отъ студътъ
пази ги сега.

Нека спятъ,
да растатъ
тѣ до пролѣтъ чакъ,
та тогасъ
едаръ класъ
тѣ да изкласятъ!

Ехъ ти, снѣгъ
бѣлъ и мекъ,
трупай, трупай вредъ!
Радости и игри
носишъ ни безчетъ!

Боянъ Балабановъ

СЦЕНКА

ЛИЦА:

Спасъ, Атанасъ и майка имъ.

Въ малката селска стая влизатъ на прѣсти Спасъ и Атанасъ.

СПАСЪ: Атанасе, тихо братко, ако искашъ скришомъ двама тука да си хапнемъ сладко.

АТАНАСЪ: Само да не чуе мама!

СПАСЪ: Ти почакай, Атанасъ, първи да си хапна азъ (Яде).

АТАНАСЪ: Само да ме не забравишъ! И за мене да оставишъ!

СПАСЪ: Ето има и за тебъ. На, нагребяхъ ти лъжица, намажи си го на хлѣбъ!

АТАНАСЪ: Ей, че сладко се яде! Леле, май че мама иде, казвай, братко, накѣде?

Спасъ затваря бързо долапа. Атанасъ мушка лъжицата подъ печката. И двамата съ изцапани отъ сладко лица почватъ да пѣятъ: „Малко цвѣте съмъ въ полето“.

МАЙКАТА (влиза): О, чудеснитѣ пѣвци! Маминитѣ хубавци! А-а, що виждамъ, я кажете, пакъ ли сладко ми ядете? (Отваря долапа). Брей, деца, отъ васъ въ буркана вече нищо не остана! Кой е пипалъ днеска пакъ?

СПАСЪ: Нали знаешъ, Атанасъ!

АТАНАСЪ: По за вѣрване, че Спасъ!

СПАСЪ: Не съмъ азъ!

АТАНАСЪ: Не съмъ азъ!

МАЙКАТА: Съ сладко дѣскитѣ накапани и лицата ви изцапани! А и Спасъ, и Атанасъ се отричатъ: „Не съмъ азъ!“ Непослушници такива! Мислятъ и да лъжатъ даже! На баща ви ли да кажа? Азъ по работа отивамъ, какво искате правете, но за после вий мислете!